

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 marca 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

A. K. (1) prowadziła działalność gospodarczą firmy pod nazwą (...). W związku z tą działalnością zamówiła usługi transportowe w firmie (...) spółka z o.o. z siedzibą w R., które zostały wykonane. Spółka wystawiła sprzedawcy rachunki za wykonane usługi:

- faktura VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2013 na kwotę 683,88 złotych,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 19 lipiec 2013 na kwotę 1.045,50 złotych,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 19 listopada 2013 na kwotę 676,50 złotych,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku na kwotę 1.660,50 złotych,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku na kwotę 1.278,20 złotych.

Łączna wartość zamówionych usług wyniosła 5.345,58 zł.

Firma, której właścicielką była A. K. (1) nie dokonała zapłaty należności objętej powyższymi fakturami.

W związku z brakiem zapłaty spółka (...) reprezentowana przez swojego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Płocku o zapłatę, uzyskując w dniu 14 stycznia 2015 roku nakaz zapłaty na dłużną sumę – łącznie 5.345,58 złotych wraz z kosztami procesu. A. K. (1) nie zaskarżyła powyższego nakazu, jednak nie zapłaciła wynikających z niego należności na rzecz wierzyciela.

W związku z powyższym sprawa została skierowana do egzekucji komorniczej. Egzekucję prowadził komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie pod sygn. Kmp 600/15.

Wniosek o egzekucję obejmował egzekucję z nieruchomości oraz wierzytelności służących dłużnikowi oraz posiadanych przez niego rachunków bankowych. Nie wskazywał na prowadzenie egzekucji konkretnie z samochodu V. (...) (k. 258).

W dniu 19 maja 2015 roku komornik przesłał do A. K. (1) pismo „zajęcie wierzytelności” (k.34) na kwotę 5.345,58 złotych wraz z odsetkami, innymi należnościami oraz opłatą egzekucyjną. Zostało ono w sposób prawidłowy odebrane przez męża oskarżonej (k. 280). A. K. (1) nie zareagowała na to pismo i w dalszym ciągu nie spłacała należności. Zawiadamiając dłużniczkę o wszczęciu postępowania egzekucyjnego nie została ona pouczona o treści art. 300§2 kk (k.258).

W toku działalności komorniczej oraz pełnomocnika wierzyciela uzyskano informację, że A. K. (1) jest współwłaścicielką m. in. samochodu marki V. (...) o nr. rejestracyjnym (...). Jako współwłaściciel tego samochodu wskazany był bank (...), który udzielił kredytu na zakup auta. Po ustaleniu tego faktu biuro komornicze wystąpiło w dniu 29 kwietnia 2015 roku z pismem do wierzyciela czy chce prowadzić egzekucję z tego samochodu. Wierzyciel wyraził zgodę pismem z dnia 18 maja 2015 roku (k.224).

W dniu 28 lipca 2015 roku asesor komorniczy R. K. udał się do miejsca zamieszkania dłużniczki – A. K. (1) w R., przy ulicy (...). Nie informował dłużniczki, że stawi się w miejscu jej zamieszkania w celu dokonania czynności egzekucyjnych.

Czynność ta miała polegać na ustaleniu czy dłużniczka zamieszkuje pod tym adresem oraz na ustaleniu jej stanu majątkowego. Asesor nie zastał oskarżonej w miejscu zamieszkania, ustalił jednak z sąsiadami, że tam zamieszkuje. Nie zauważył, aby na posesji był samochód V. (...). Uzyskał telefon do oskarżonej, pod którym skontaktował się z matką dłużniczki i od niej otrzymał numer telefonu do oskarżonej. Rozmowa zakończyła się w ten sposób, że zobowiązała się ona do stawienia w kancelarii komorniczej w dniu 5 sierpnia 2015 roku. W telefonicznej rozmowie nie było mowy na temat majątku oskarżonej, a tym bardziej o posiadanym przez nią samochodzie.

Oskarżona stawiała się do kancelarii w umówionym terminie, został sporządzony protokół, oświadczenie o stanie jej majątkowym. A. K. (1) wymieniła składniki posiadanego majątku, rachunek bankowy w (...), (...) i w Banku (...). Wszystkie te rachunki były zajęte przez komorników w związku z długami oskarżonej. Podała również, że jest właścicielem dużej nieruchomości położonej w R., która również była pod zajęciem komorniczym. Wskazała, iż jest współwłaścicielem (...), który został przez komornika zajęty w tym samym dniu. Wartość auta ok. 14.000 zł w pełni zabezpieczała zadłużenie w firmie (...) i pojazd ten został wpisany do protokołu zajęcia do sprawy Km 600/15. Drugim współwłaścicielem był bank (...). Egzekucja dotyczyła 1/2 wartości samochodu. W konsekwencji jednak samochód nie został zlicytowany gdyż postępowanie w sprawie zostało umorzone na wniosek innego wierzyciela(k.257). Pełnomocnik wierzyciela wskazał w piśmie, że inny bank uprawdopodobnił swój tytuł do własności tego pojazdu i wniósł o zwolnienie od egzekucji (k.258).

W trakcie wizyty u komornika oskarżona oświadczyła, że nie jest już współwłaścicielem pojazdu V. (...). Podała, że samochód ten został przez nią zbyty około 14 dni wcześniej. A. K. (1) zobowiązała się do dostarczenia umowy sprzedaży tego samochodu w terminie 10 dni. W konsekwencji dostarczyła umowę kupna sprzedaży tego auta w dniu 26 sierpnia 2016r. W związku z powyższym asesor komorniczy nie zajął tego samochodu do egzekucji ze sprawy Km 600/15.

Samochód V. (...) A. K. (1) zakupiła na swoją firmę w 2011r. Na pojazd ten został pobrany kredyt w banku (...), w którym to banku było zabezpieczenie na to auto. Samochodem właściwie od początku dysponował teść oskarżonej M. K. (1), który mieszka na terenie B.. Około 2013r. roku pobrał on kredyt w wysokości ponad 20. 000 złotych, które przelał na konto synowej. Jego celem była spłata kredytu zaciągniętego (...) na zakup samochodu. M. K. (1) miał zamiar zakupić od synowej samochód, czemu ona nie sprzeciwiała się, uważając że teść spłacając za samochód resztę kredytu, płacąc za niego opłaty i dopłacając kwotę umowy spłacił jego wartość. W dniu 21 maja 2015 roku Wydział Komunikacji w L. uzyskał informację od Banku (...), że bank rezygnuje z przewłaszczenia przedmiotowego samochodu, w związku z czym zachodzi podstawa do wykreślenia z dowodu rejestracyjnego współwłasności banku (k.240).

W dniu 28 lipca 2015 roku w B. doszło do zawarcia umowy kupna-sprzedaży pomiędzy A. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą „(...)” a M. K. (1), na mocy której samochód V. (...) został mu sprzedany za kwotę 7.500 złotych. Wydział Skarbowy w Lesku zakwestionował w późniejszym terminie wysokość kwoty sprzedaży samochodu, w związku z czym M. K. (1) musiał zapłacić za niego wyższy podatek. Pracownik Urzędu Skarbowego wycenił jego wartość na około 30.000 złotych. Pierwszą wpłatę na poczet długu (...) spółka z o.o. dokonana została z rachunku bankowego oskarżonej w dniu 10 sierpnia 2015 roku, a kolejne drobniejsze wpłaty w kwocie 100 zł oraz trzykrotnie po ok. 377 zł dokonane zostały w późniejszym czasie częściowo dobrowolnie, a częściowo z innych rachunków bankowych. Do chwili obecnej dług nie został w pełni zrealizowany. Wpłaty z Km 600/15 w wysokości 4075,77 zł zostały zaksięgowane na inne zadłużenia aniżeli dług główny.

A. K. (1) ma 37 lat, posiada wykształcenie wyższe, obecnie według oświadczenia jest bezrobotna, utrzymuje się z zasiłku oraz pomocy rodziny. Jest mężatką, matką jednego dziecka w wieku 3 lat, jest właścicielką nieruchomości położonej w R. o powierzchni 2615 m² na której znajdują się dom o powierzchni 400 m². Dotychczas nie była karana.

Powyżej opisany stan faktyczny ustalony został na podstawie:

- w znacznej części wyjaśnień oskarżonej k. 221-223,

- zeznań świadków A. K. (2) k. 223v-225, W. R. k. 250, R. K. k. 255-259, M. K. (1) k. 225 i A. K. (3) k. 226-227,
- nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 8,
- zajęcia wierzytelności k. 34,
- postanowienia komornika Sądowego k. 35,
- faktury za sprzedaż samochodu k. 36,
- danych CEIDG o firmie (...) k. 57,
- odpisu oznaczenia księgi wieczystej k. 38-46,
- zawiadomień o wszczęciu egzekucji, o wypowiedzeniu umowy, nakazów zapłaty k. 47-59,
- kserokopii teczki akt w sprawie egzekucji Km 600/15 k. 75,
- odpisu informacji CEPIC k. 76,
- wniosku wierzyciela o skierowanie egzekucji do ruchomości k. 78,
- protokołów komorniczych k. 79-80,
- umowy kupna- sprzedaży samochodu wraz z potwierdzeniem wpłaty k. 125,
- danych o karalności k. 144,
- opinii sądowo – psychiatrycznej k. 146-147,
- wyciągu z ksiąg wieczystych k. 173-189,
- aktu notarialnego k. 190-197,
- zaświadczenia o dokonanych wpłatach uzyskanych od komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie k. 237,
- pisma (...) skierowanego do wydziału komunikacji k. 240,
- potwierdzenie wpłaty kwoty 500 złotych k. 263,
- zeznania PIT dot. A. K. (1) k. 264-27,
- potwierdzenia odbioru wezwania k. 280.

Przesłuchana w charakterze oskarżonej A. K. (1) nie przyznała się do postawionego jej zarzutu. W swoich wyjaśnieniach podała, że jest właścicielką firmy (...) jednak po pewnym czasie firma ta zaczęła podupadać. Zgłaszali się z finansowymi pretensjami różni wierzyciele domagając się zapłaty długu, firma nie była w stanie tego uregulować. Zadłużenie rosło, mnożyły się zajęcia majątku. Firma (...) również otrzymała w postępowaniu sądowym nakaz zapłaty kwoty około 5 400 złotych. Częściowo oskarżona wpłaciła na poczet zadłużenia tej firmy pewną kwotę, łącznie około 4. 000 złotych, w dalszym ciągu jednak w stosunku do tej firmy posiada dług. Wpłata została przez komornika przeznaczona na inne zadłużenia związane z roszczeniem.

Oskarżona oświadczyła, że według niej łącznie tytułem zadłużenia ma do zapłaty kwotę około 650. 000 złotych. Równocześnie wyjaśniła, iż jest właścicielką nieruchomości położone w R. wraz z domem, która wycenia na kwotę ponad 840. 000 złotych.

Odnosnie samochodu V. (...) podała, że został on zakupiony przez firmę (...) na kredyt bankowy. Firma pobrała ten kredyt w roku 2013 na kwotę około 50 000 złotych. Taka była wartość samochodu. Samochodem tym dysponował cały czas jej teść M. K. (1), który mieszka w B.. Początkowo kredyt spłacała firma, natomiast ostatnią ratę w kwocie 21 000 złotych wyłożył M. K. (1), on również miał cały czas w użytkowaniu ten samochód i płacił za niego opłaty użytkowe jak ubezpieczenie. Na samochodzie tym było również zabezpieczenie banku (...). Bank ten zdjął jednak zabezpieczenie z samochodu i w dniu 21 maja 2015 roku skierował pismo do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Lesku że rezygnuje z przewłaszczenia tego pojazdu, oświadczając, że zachodzi podstawa do wykreślenia z dowodu rejestracyjnego współwłasności banku.

A. K. (1) wyjaśniła, że nie wiedziała o tym iż samochodem V. (...) interesuje się komornik który zajmował się egzekucją należności na rzecz firmy (...). W dniu 28 lipca 2015 roku samochód sprzedała swojemu teściowi. Na umowie kupna sprzedaży wpisano kwotę 7. 500 złotych. Dopiero następnego dnia w telefonicznej rozmowie z asesorem komorniczym dowiedziała się o tym, że samochodem tym był zaineresowany komornik. W dniu 5 sierpnia 2015 roku, kiedy spotkała się z asesorem powiedziała mu, że samochód ten jest sprzedany, a w późniejszym terminie dostarczyła mu umowę kupna sprzedaży. Komornik zajął wówczas samochód I., ale jak się później okazało samochód ten nie był do egzekucji, gdyż zajęcie jego nastąpiło przez bank.

Wyjaśnieniom oskarżonej Sąd dał wiarę. A. K. (1) w pełni zdawała sobie sprawę, że jej firma posiada duże zadłużenia. Wiedziała, że zadłużenie jest również w firmie (...). Dysponowała jednak majątkiem w postaci nieruchomości i domem o dość dużej wartości, którym można było spłacić wszystkie zadłużenia. Jej dług wobec firmy (...) nie był stosunkowo wysoki. Wiedziała, że komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne w tej sprawie, nie miała informacji, że jest on zainteresowany samochodem V. (...), tym bardziej, że oprócz tego auta była właścicielem samochodu I.. Gdy zjawił się w jej domu komornik od razu powiedziała mu o samochodzie I., który został zajęty. Przyznała się również do niego, że sprzedała kilka dni wcześniej V. swojemu teściowi, a komornik nie miał do tego żadnych uwag. Oskarżona wyjaśniła, że samochód ten sprzedała teściowi, gdyż niemal przez cały czas on go używał, opłacając ze swoich pieniędzy, a pobrał ponad 20.000 zł kredytu, którym spłaciła za ten samochód kredyt w banku (...). A. K. (1) czuła się zobowiązana, że auto powinno być sprzedane M. K. (1), gdyż wyłożył za niego aktualną wówczas wartość.

Powyższym wyjaśnieniom, a w szczególności tym dotyczącym samochodu V. (...) Sąd dał wiarę, gdyż są one szczerze, oskarżona nie ukrywała swojej chęci sprzedaży go teściowi, uważając iż swoim zachowaniem, w szczególności tym że wypłacił równowartość auta należy się jemu. Wyjaśnienia te jakkolwiek mogą wydawać się naiwne, to jednak w swej prostości i szczerości powodują, że można uznać je za wiarygodne. Potwierdzają je między innymi zeznania M. K. (1).

Świadek ten podał, że nie wnikał w szczegóły firmy prowadzonej przez swoją synową oraz że oskarżona ani syn nie informowali go w jakiej jest ona kondycji finansowej. Potwierdził, że w początkowej fazie pomagał w prowadzeniu działalności (...). Na ich prośbę użytkował samochód V. (...), jeździł nim w różne miejsca załatwiając sprawy związane z działalnością firmy. Wiedział o tym, że samochód firma wzięła na kredyt, i że początkowo kredyt był przez firmę spłacany. W czasie użytkowania auta, on go utrzymywał, spłacając między innymi drobne naprawy, ubezpieczenie i utrzymanie auta Około 2013 roku pobrał z banku na siebie kredyt w kwocie ponad 20. 000 złotych i pieniądze te przelał na konto synowej. Celem tego miała być spłata pozostałej części kredytu zaciągniętego na zakup auta. Jak zeznał w kontekście tej transakcji wynikało, że samochód ten zostanie jemu sprzedany. W dniu 27 lipca 2015 roku podpisał z synową umowę kupna sprzedaży na mocy której nabył samochód za 7. 500 złotych. Zdawał sobie sprawę że rzeczywista wartość tego samochodu była większa, jednak strony umowy wzięły pod uwagę, że wcześniej spłacił on za ten samochód ponad 20 000 złotych. W Urzędzie Skarbowym zakwestionowano wartość samochodu wpisaną w umowę. Pracownik ocenił wartość auta na kwotę ponad 30. 000 złotych, w związku z czym M. K. (1) został obciążony podatkiem od tej wyższej kwoty.

Zeznania świadka jakkolwiek budzą częściowo wątpliwości co do prawdziwości, a szczególnie do tego, czy rzeczywiście nie wiedział on, że firma (...) źle prosperuje i ma szereg długów wobec wierzycieli, to jednak nie można w zasadniczej części przepisać waloru fałszywości. Znajduje to potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej, zeznaniach świadków oraz innych dowodach z dokumentów.

Przesłuchany jako świadek mąż oskarżonej A. K. (3) potwierdził, że firma (...) prowadzona przez jego żonę początkowo funkcjonowała dobrze ale później wpadli w tzw. dziurę finansową. Brali kredyty żeby spłacić długi, lecz jednak nie zdołali w ten sposób wyprowadzić firmy na prostą. Posiadała ona wiele nakazów płatniczych, wierzyciele składali wnioski o egzekucje komornicze. Świadek A. K. (3) potwierdził, że w stosunku do firmy (...) spółka z o.o. mieli nakaz zapłaty na kwotę ponad 5. 000 złotych netto. Częściowo spłacili dług, jednak rosły odsetki oraz koszty komornicze. Był zorientowany, że komornik egzekwował tą kwotę i opłaty, zajął konto firmy. Odnośnie samochodu V. (...) podał, że żona zakupiła go na firmę w 2011 roku, samochód został wzięty na kredyt, auto to właściwie od samego początku przekazali w używanie ojcu. Jak zeznał, „... przekazaliśmy od raz ojcu bo go stać było na utrzymanie tego auta. Samochód ten kupiliśmy w celach reprezentacyjnych. Wtedy gdy kupowaliśmy go było nas stać na niego, a jak zmienił się rynek to już nie...”. Określił, iż początkowo firma spłacała kredyt, natomiast wiosną 2013 roku ojciec wziął w banku kredyt na siebie, przekazał pieniądze synowej i w ten sposób został spłacony kredyt na samochód. Bank wówczas zrzekł się swoich praw do samochodu, zdjęto zastaw i wtedy A. K. (1) sprzedała samochód M. K. (1). Ustalili żeby sprzedać ojcu auto za kwotę 7. 500 złotych bo przecież on już wcześniej wyłożył za niego kwotę ponad 20. 000 złotych. A. K. (3) podał, że nic nie wie na ten temat, aby w sprawie tego auta jakieś czynności podejmował komornik reprezentujący firmę (...) spółka z o.o.

Zeznania jego są podobnie jak ojca wątpliwe, trudno bowiem wyobrazić sobie żeby mąż oskarżonej który pomagał w prowadzeniu firmy (...) nie wiedział o trudnościach firmy, lecz w pozostałej części nie można im przypisać statusu braku wiarygodności, z przyczyn podobnych jak zeznaniom jego ojca.

Przesłuchani w charakterze świadków komornik A. K. (2) działająca przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie oraz asesor komorniczy pracujący na jej zlecenie R. K. złożyli zeznania opisujące przebieg egzekucji Km 600/15 w której jako wierzyciel występuje (...) spółka z o.o. Zeznali oni iż nakaz zapłaty z powództwa tej firmy przeciwko A. K. (1) został wydany przez Sąd Rejonowy w Płocku V Wydział Gospodarczy w dniu 14 stycznia 2015 roku pod sygn. V GMc 2912/14. W dniu 19 maja 2015 roku komornik skierował pismo „zajęcie wierzytelności”, które zostało przesłane do A. K. (1) (k.24). Z pisma tego wyraźnie wynika, że zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi A. K. (1). Jak później wykazano pismo to zostało doręczone w dniu 22 maja 2015 roku A. K. (1), a potwierdził jego odbiór jej mąż A. K. (3). Z zeznań tych świadków wynika, iż egzekwowana była należność główna w kwocie 5.345,58 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami egzekucji. Dłużniczka częściowo spłaciła zadłużenie, ale głównie spłata objęła inne należności, tak że należność główna nie została spłacona. R. K. zeznał, iż wniosek egzekucyjny w sprawie Kmp 600/15 obejmował egzekucję z nieruchomości, wierzytelności służących dłużnikowi oraz posiadanych przez niego rachunków bankowych. Nie wskazywał na prowadzenie egzekucji z pojazdu V.. Asesor nie informował dłużniczki, że chce zająć ten samochód. W trakcie wizyty u dłużniczki, to ona powiedziała mu, że jest właścicielką samochodu I. w związku z czym natychmiast dokonał zajęcia tego auta. Nie doszło jednak do jego licytacji, gdyż wierzyciel odstąpił od egzekucji. Wprawdzie samochód był jeszcze zajęty przez bank, to jednak jego wartość w sposób dostateczny zabezpieczała egzekucję wierzytelności na rzecz ”E.”.

Zeznaniom tym świadków Sąd całkowicie dał wiarę opisują oni przebieg postępowania egzekucyjnego jakie prowadzili i nie mają żadnego interesu aby ewentualnie ustosunkowywać się w sposób negatywny do którejkolwiek ze stron.

Świadek W. R., który jest prezesem ”E.” spółka z o.o. zeznał w jaki sposób doszło do nawiązania współpracy z firmą (...) A. K. (1) i jakie podjął prawne czynności w kierunku wyegzekwowania długu. Zeznania tego świadka są w pełni wiarygodne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Pozostałe dowody zebrane w sprawie są dowodami z dokumentów i nie zostały zakwestionowane przez strony.

Znaczenie ma nakaz zapłaty wydanej przez Sąd Rejonowy w Płocku w dniu 14 stycznia 2015 roku, pismo o zajęcie nieruchomości z dnia 19 maja 2015 roku skierowane przez komornika do A. K. (1) oraz potwierdzenie odbioru tego pisma (k.280). Dowody te potwierdzają bowiem że oskarżona była świadoma iż prowadzona jest przeciwko firmie (...) egzekucja komornicza.

Prokurator oskarżył A. K. (1) o to że, w dniu 28 lipca 2015 roku w B. udaremniła wykonanie orzeczenia Sądu Rejonowego w Płocku zapadłego pod sygnaturą V Nc 2912/14 przez to, że usunęła i ukryła spod zajęcia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie dokonanego w sprawie Km600/15 mienie w postaci samochodu osobowego marki V. (...) nr rejestracyjny (...) na szkodę firmy (...) spółka z o.o. z/s w R. tj. o przestępstwo z art. 300§2 kk.

Przepis tego artykułu charakteryzuje się wielością znamion. Występek jest spełniony po wypełnieniu wszystkich znamion tego czynu. Analizując znamiona zarówno od strony przedmiotowej jak też podmiotowej tego przestępstwa, aby przypisać sprawcy jego dokonanie należy uznać (przy uwzględnieniu przedmiotowego charakteru czynu), że:

- działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu,
- udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela,
- przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa...składniki swojego majątku,
- mienie jest zajęte, lub zagrożone zajęciem...

Elementy powyższe muszą być spełnione łączne, a uznanie oskarżonego za winnego popełnienie tego przestępstwa jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku, gdy prokurator zarzucił powyższe znamiona przestępstwa, a następnie w toku postępowania zarówno przygotowawczego jak też dowodowego udowodnił, iż sprawca je wypełnił.

W przedmiotowej sprawie w pierwszej kolejności prokurator w przedstawionym A. K. (1) w akcie oskarżenia zarzucie nie przedstawił obligatoryjnych elementów znamion występkę z art. 302§2 kk świadczących o popełnieniu przez nią występkę z tego artykułu. Nie określił, że sprawca tego czynu miał dopuścić się go w „w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu”, a jedynie, że oskarżona działaniem swoim „udaremniła orzeczenie sądu”. Jakkolwiek określenia powyższe mogą wydawać się tożsame, to jednak mają zdecydowane odmienne znaczenia i w zarzucie stawianym oskarżonej nie jest określone znamię przestępstwa tj. zamiar kierunkowy. Z zarzutu aktu oskarżenia nie wynika bowiem, w jakim celu sprawca podjął określone działania, a ma to bezwzględnie podstawowe znaczenie przy przestępstwie z zamiarem kierunkowym. Może bowiem dojść do sytuacji, że sprawca swoim działaniem sprawia wrażenie, iż jego zachowanie wskazuje, aby orzeczenie sądu w stosunku do danego mienia np. nie mogło zostać dokonane, ale celem jakim sprawca do tego doprowadził nie jest udaremnienie wykonania orzeczenia sądu. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Nie budzi wątpliwości, że samochód V. (...) został sprzedany w dniu 28 lipca 2015r. przez oskarżoną teściowi M. K. (1). Brak jest jednak dowodów wskazujących, że poprzez dokonanie tej transakcji miała ona zamiar udaremnąć wykonanie egzekucji sądu. M. K. (1) niemal od chwili zakupu auta dysponował nim, początkowo wykonywał przy jego użyciu czynności na rzecz spółki synowej. Raty za ten samochód płaciła spółka, jednak w późniejszym czasie, gdy kondycja finansowa firmy popsuła się, to on utrzymywał samochód opłacając paliwo, płacąc ubezpieczenie i drobne naprawy. M. K. (1) zaciągnął na swoje nazwisko kredyt na auto, którego kwotę przekazał na spłatę kredytu na V.. Oskarżona w ten sposób spłacała kredyt bankowi (...), który w konsekwencji zrzekł się roszczeń wobec samochodu. Z tych względów Bank zrezygnował z przewłaszczenia, oświadczając w dniu 21 maja 2015r. Wydziałowi Komunikacji w Lesku, że zachodzi podstawa do wykreślenia z dowodu rejestracyjnego współwłasności banku. A. K. (1) sprzedając samochód teściowi uważała, że auto należy się jemu, albowiem teść spłacił część kredytu-ponad 20.000 zł oraz wyłożył kwotę 7.500 zł na którą opiewała umowa sprzedaży auta. Biorąc pod uwagę również inne kwoty, które wyłożył on na jego utrzymanie uznała., że spłacił on realną wartość samochodu i sprzedaż jego usankcjonowała stan rzeczywisty, jak wyjaśniła „... czuła się zobowiązana wobec teścia.. „. Nie miała zamiaru wpływać na prowadzoną komorniczą

egzekucję na rzecz spółki (...), bo przecież jej dysponowała innym majątkiem z którego można by zapłacić ten dług, a to samochodem marki I. oraz majątkiem ruchomym w postaci nieruchomości i domu w R., który niewątpliwie był dużej wartości z uwagi na wartość nieruchomości i miejsce jej położenia. Oskarżona miała prawo przypuszczać, że z tych składników jej majątku może uregulować stosunkowo niedużą wierzytelność na rzecz w/w spółki.

Potwierdzeniem braku jej zamiaru kierunkowego, jest okoliczność, że przecież spłaciła częściowo wierzytelność prowadzono w sprawie Kmp 600/15, w postaci zapłaty kwoty łącznej ponad 4.000 zł, z czynnych w tym czasie jej rachunków bankowych. Świadczy to o tym, że mogła przypuszczać iż pozostałą część długu wobec tego wierzyciela również zostanie zaspokojona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie każda czynność rozporządzająca majątkiem dłużnika w toku egzekucji lub w sytuacji zagrożenia egzekucją, prowadzi do poniesienia odpowiedzialności karnej z art. 300§2 kk. Uzasadniają ją tylko takie rozporządzenia składnikami majątku, które mają **realny** wpływ na udaremnienie lub ograniczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 27 lutego 2012r. sygn. V KKN 83/00, lex nr 53056, post. SN z dnia 04 listopada 2002r. sygn. III KK 283/02, OSNKW 2003/3-4/34, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 listopada 2013r. sygn. II Aka 350/13 lex nr 1061041). A. K. (1) dysponując innym majątkiem miała realna możliwość zaspokojenia wierzyciela tj. spółki (...), gdyż dysponowała zarówno samochodem I. jak też nieruchomościami z zabudowaniami i z tego jej majątku można było realnie zaspokoić wyżej wymienionego wierzyciela.

Zresztą stan faktyczny sprawy w żaden sposób nie wskazuje na to, że oskarżona udaremniała zaspokojenie wykonania orzeczenia sądu tak jak to ujęte jest w przedstawionym jej zarzucie. Zdaniem Sądu Najwyższego przez „udaremnienie zaspokojenia wierzyciela” należy rozumieć wyłączne całkowite uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczeń tj. wierzyciel nie znajdzie zaspokojenia nawet w części. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, gdyż przecież komornik częściowo wyegzekwował należność tj. kwotę ponad 4.000 zł. Chociażby nawet z tego powodu oskarżenie w formie opisanej w zarzucie aktu oskarżenia nie może się ostać.

Ponadto prokurator zdecydowanie niewłaściwie i nienależycie określił, że oskarżona „usunęła i ukryła spod zajęcia komornika sądowego mienie...” Zachowania sprawcy w postaci usunięcia mienia polegać ma bowiem np. na wywożeniu rzeczy do innej miejscowości bez zawiadomienia o tym komornika. Na tle ustalonych okoliczności nie można takiego działania przypisać oskarżonej, przecież samochód V. od wielu lat znajdował się s w B., nikt go tam nie wywoził po tym jak był co najmniej zagrożony zajęciem i z tych względów zarzut oskarżyciela jest niewłaściwy.

Oskarżyciel idzie jeszcze dalej, uznając, że oskarżona ukrywa jeszcze ten składnik majątku. Z kolei ten sposób zachowania oskarżonego może polegać na :

- umieszczeniu w miejscu niewidocznym lub niedostępnym dla organu egzekucyjnego majątku tj samochodu V. (...),
lub

- zatajeniu przysługującego jej prawa majątkowego do tej rzeczy.

Nie budzi żadnej wątpliwości, iż w analizowanym stanie faktycznym nie zachodzą przesłanki spełnienia powyższych znamion, fakty te nie budzą żadnych wątpliwości i zdaniem sądu są niekwestionowalne i nie wymagają komentarza i uzasadnienia.

Rozważania może wymagać, że oskarżona sprzedając przedmiotowy samochód dopuściła się w ten sposób jego zbycia, albowiem sprzedając go swojemu teściowi odpłatnie rozporządziła tym majątkiem. Prokurator jednak nie zarzucił tego sposobu działania oskarżonej, nie opisał tego w zarzucie, a okoliczność powyższa była znana w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżyciel z nieznanymi sądowi powodów nie określił tego zdarzenia w przedstawionym akcie oskarżenia.

Kolejnym znamieniem kwalifikującym czyn oskarżonej jako przestępstwo z art. 300§2 kk jest okoliczność, iż sprawca działał w stosunku do mienia „... zajętego lub zagrożonego zajęciem”. Oskarżyciel natomiast w zarzucie przypisanym A.

K. (1) nie określił w sposób jednoznaczny tego znamienia. Podał jedynie, że „... usunął lub ukrył spod zajęcia komornika sadowego ... mienia... „. Brak określenia, że mienia w postaci samochodu V. (...) był zagrożony zajęciem powoduje, iż zarzut ten jest jeszcze bardziej niepełny, niejasny i w sposób oczywisty nie wyczerpuje w swoim opisie przesłanej z art. 300§2 kk.

Reasumując zdaniem Sądu w opisie zarzutu zabrakło ustaleń odpowiadających przesłankom ustawowym przestępstwa. Dotyczy to kilku znamion, które mają podstawowe znaczenie dla przypisania popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu. W opisie czynu wypełniającego całość występkę określonego w art. 300§2 kk muszą być zawarte sformułowania określone w tym artykule tym bardziej, że jest to przestępstwo kierunkowe. Gdyby założyć, że opis ten jest wystarczający, to tylko przy domniemaniu. W postępowaniu karnym wywodzenie ustaleń na podstawie domniemań, nie jest dopuszczalne. Jeżeli zaistnienie faktów ma uzasadniać subsumcję pod określone znamiona ustawowe przestępstwa, muszą one być określone w przypisanym oskarżonemu czynie, jak tego wymaga art. 413§2 pkt 1 kpk. (postanowienie S.N. z dnia 1 grudnia 2015r sygn.. VKK 351/15).

Zdaniem Sądu orzekającego, w świetle ustalonych okoliczności sprawy, nie można A. K. (1) uznać za winną popełnienia jej aktem oskarżenia przestępstwa i to zarówno z tego względu, że prokurator niewłaściwie i niepełnie przypisał jej dokonanie znamion czynu, jak też z tego powodu, że brak w jej zachowaniu zamiaru kierunkowego tj. celu zmierzającego do udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, co jest niezbędnym elementem zaistnienia występkę z art. 300§2 kk. Z tych powodów Sąd uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

O kosztach postępowania oraz opłacie na rzecz obrońcy z urzędu Sąd orzekł w myśl powołanych pkt. II i III przepisów .

ZARZĄDZENIE

(...)